

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nonni poetæ Panopolitani, In euangelium sancti Ioannis
Paraphrasis Græca**

Nonnus <Panopolitanus>

Paris, 1542

Cap. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69505](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69505)

NONNI PARAPHRASIS

naea, in Galilæa bene turrita, à Iudæa in urbem pulchrorum liberorum fertilē, Galilæorū promissa capillitia nutrientium, fecit: secundum illud miraculum antiquius, quod in nuptiis meri cupidis edidit, quando aqua fluente quodam rubicundo, uini naturam induit.

CAP. V.

Nimvero Iesus ascendebat eo, ubi domus ætheri uicina, nimio diuersicolore lapidum fulgore resplendebat. Erat uero in Probatica aquosa lauacrum ad fabrefactum late porrectum, quinque latis porticibus, prominenti uariorū lapidū ornatu cōspiciū, ubi uir æstu pressus, intuitus aquam ultroneis scaturiginibus salientem, quæ aliquando corpus fluctuanti lauacro perpurgabat, quando quis morbo sæuiente, feruidos fluctus cōcitasset. Intuitus dico aquam dolorum depultricem, medico longe præstantiorem. Cæterum erat uir quidem ad uicinum fontē, diuinæ ærumna implicitus, tres decades, & quoque octo orbis annorum uolubiliū graui morbo uexatus, hūc Iesus immobilem in cōsueto cubili positum intuitus, sensit quod in lectis temporaneis genua morbo ægre curatu impedita haberet: Et rex Christus uocē miserabilem emittens, ipsum interrogabat, sanitati pristinae restitui uis? At uir ægrotus, trahēs spiritū ex imbecilli pectore profectum, uoce tenui & ægre credula uix dixit: Domine, præfecto ualetudinario & eo quidem beneuolo opus habeo: nō enim est mihi

hi

hi uir, qui mihi à ministerio esset, qui me quando a-
 quam fontis fluctuantis suapte spöte æstuantem ui-
 deo, in sacrũ balneum sustollens imitat: dũ ego im-
 mobilẽ meũ & effætũ pedẽ moueo, interim me mul-
 to iunior celeri agitatione anteuertens, mortalis a-
 lius me multo agilior ad spumam in alto ebulliẽtem
 fontis æstuantis descẽdit. Et ipsum rex Christus sua
 uitã sufficiẽte uoce animabat: Moue te, lectũ tolle,
 & ueni agilis factus uiator. Valetudinarius uero sa-
 liit, & uestigio terræ impresso stabat, & lectum hu-
 mero suppositũ capiẽs, huc illuc insueta genua cõcu-
 tiẽs, & lectũ in humerũ morbo grauiter exhaustũ
 sustollens uagabatur. Et tunc Sabbatũ erat: uiden-
 tes uerò in lapideo templo uirum, quẽ rex Christus
 celeriter omnia conficiens, sermone morbum discu-
 tiente curauerat, interrogabant: Ecquis eum sua im-
 periosa uoce sublato, in humerum lecto oppido uer-
 satili, templo inerrare iussisset. Et inuidia laboran-
 tibus, sermone prudẽti, & deo credẽte respõdit. Is
 qui me decumbentẽ, & lecto sanũ surgere fecit, di-
 xit mihi, ut & lectum tollerẽ, & hic obambularẽ.
 Et ferox Iudæorũ populus iterũ eum interrogabat,
 Ecquis ille existit, qui te uoce quadã forti iussit: Ve-
 ni sublato ì humeros lecto? Cæterũ uir sui morbi me-
 dicum nõ norat, & Christus intuitus ipsum in tẽplo
 lapideo obambulantem, priorem contumeliam mor-
 bi ultricẽ recordatus, rursus se prodens, sermone
 teste uiro edicebat: Tu q̄ modo morbo afflictabaris,
 sanitatem tuam recuperasti, caue amplius delictum

C ij peius

NONNI PARAPHRASIS

peius committas, ne malum aliud deterius per sentis-
 cas. Et uir ille iterum audax, nuncius Hebræis ad-
 rat, sermonem recusante pleno æmulationis popu-
 lo, exclamans, quòd Iesus ultro ad eum ueniens, di-
 uina uoce sanum esse, & sero euntem uiatorem, ba-
 iulum insuetū lecti ualetudinarij esse iussisset: Qua
 gratia Iudæi stolido quodam furore perciti, Iesum
 persequerentur, quod diuino in templo ipso die
 Sabbati hæc efficere contendisset solus, non Sab-
 batum obseruās, quādo oēs à laboribus humanis fe-
 riati opus ociosis spinis committerent. At Iesus altā
 uocem sustollens, dicebat: Adhuc nunc pater reuera
 in mundo formis exemplaribus operatur, & ego fi-
 lius opus subsequor. Cuius dicti nomine Iudæi clan-
 dulario interitu Christum è medio tollere cogita-
 bant, ut qui non solum legale auroræ otiosæ iubar
 hæctenus à suis obseruatum uiolare uellet, sed etiam
 præter sacrum sabbati diem uiolatum, & patrem
 suum natiuum deum uocaret, suam gloriationē cœ-
 lesti regi æquans. Iesus uero dicebat: Amē sit uobis
 testis uice, filius nihil suarum uirium Marte efficere
 poterit, nisi quæ suū patrē efficere uiderit. Ad unum
 enim omnia opera, quæ pater meus fecerit, hic fi-
 lius patrem suum referens efficit, pater enim fi-
 lium suum amat, quæcunque uero opera facit, fi-
 lio charo monstrat, & adhuc maiora monstrabit,
 ut gratia operum præstantiorum stupor uos cor-
 riptat: Vt enim pater uita functos, à morte resuscita-
 to iterum corpore uiroꝝ motu uacantium, exci-
 tat:

tat:

tat: ita & filius similis patri, quos uult, iterum ui-
 ta munus impertiens corporibus uirorum mortuo-
 rum, excitat. Non enim aliquem pater meus iudi-
 cauerit, sed serum illud humanum iudicium totum
 filio dedit, ut omnes ita filium patri suo æqualem
 honore prosequantur, ut & patrem in alto residē-
 tem honore afficiunt. Cui uero est animus huc illuc
 deflectēs, & qui non filiū sermonē patris honorat,
 is nec patrē honorat. Amē amē sit uobis firmi testis
 loco, quisquis uir sermones meos credula mētis per-
 suasione suscepit, & meo parenti obtemperaue-
 rit, in iudicium quod adest non uenit, sed ex morte
 mutatus, ad uitam immortalem, quam tempus non
 nouit labefactare, uenerit. Tādē enim hora impro-
 uisa, & mortuorum reparatrix, & parens hominū
 qui renascuntur aderit, quando mortui fandi facul-
 tate priuati, omnes meam, sic filij unici chari, patris
 uitæ autoris, uocem morti medicinam ferentem au-
 dientes, ex penetrabilibus terræ reditu carentibus, re-
 surrexerint. Vt enim pater omnium rerū mundi ma-
 trem uitam, à qua omnibus halitum uitæ conserua-
 torem emittit, ita & filium omnium rerum satagē-
 ti uitam dedit, & diuinum æqualem honorem imper-
 tiuit, & iudicium eorum quorum uult, æquali lege
 dedit, hominis uitæ autor existit. Et ne stupor uos in-
 uadat, quòd diuinam uocem futuram dixi, nimirum
 quòd ultima hora uenit, & nūc circum obseruatur,
 quando mortui densi, & audientes in tumulis reditu
 carentibus iuxta uitam parientibus, & expectantes

C iij uocem

NONNI PARAPHRASIS

uocem diuinam Christi loquentis undique audient,
 & tandem alius post alium re natum uestigium ue-
 teri terræ accommodet. Qui quidem in certatione
 fidei irreprehensibilis decertârunt, in resurrectione
 uitæ immortalis, qui uerò diuersa rabie, opera uitæ
 multum à recta uia aberrantis elaborârunt, in resur-
 rectionem futuri iudicij resurgēt, per me enim citra
 patrem celestem nihil possum conficere, iudicare ue-
 rò potero, ut audio, & iudicium meum uerum est.
 Non enim adsum, ut uener gloriam meam perficere,
 sed patris: dum loquor, nō loquor ut meam gloriam
 adstruam. Si enim meum ipsius testimonium produ-
 xero, alius audiens ei fidem derogat, non enim meus
 existit sermo uerus, si quidem mihi ipsi proprium te-
 stimoniū dederō, de me uerò uir alius testis idoneus
 existit, non me fugit fidum & uerum illius testimo-
 nium. Vos quidem interrogantes, ad Ioannem ca-
 stum uocis diuinæ refertum, populum uirorum sacri-
 ficorum montibus inerrātem misistis, & uir diuinus
 testis sermonis certi, sermonem ueritatis irreprehen-
 sibilem, sermone indissolubili uelut sigillo impresso
 signauit. Cæterum ego terrestri à uoce, testimoniū
 mortalium non accipio, sed adsum ut hæc omnia He-
 bræos doceam, ut uos ad unum omnes meis uerbis
 seruem. Ioannes ille intelligibiles scintillas emittēs,
 uiris uera pietatis lucens lucerna extitit: Vos uerò
 ad uertiginem unius horæ celeriter se circunvoluē-
 tis, illius clari testimoniis perpurgati estis, aquis, ex-
 ultantes ad fulgurantem lucernam, aquis inquam,
 perpurgati

perpurgati estis diuinis, ego uerò testimonium ma-
ius uoce Ioannis & sublimiorem uocem consector.
Opera enim, quaecunque pater meus dedit ut effecta
reddam, suapte sponte loquacula silentij tuba sonā-
tia loquuntur, hæc me præconio celebrant, & uocē
constantē eructant. Neque pater, qui me ab æthe-
re demisit, silentio quodam muto me destituit, immo
& ipse qui me demisit, ore celebri per uiros dei lin-
gua usos, quasi per manus tradita tabula, testimo-
niū uiuū mihi contulit. Et diuinæ formæ patris non
unquam spectatores fuistis, & non uocem eius au-
distis, neque sermones eius in aures firmas deponi-
tis. Neque deum filium, quem pater meus mundo opi-
tulatorem demisit, neque patrem qui misit suscipitis,
inquirete oracula scripta in libris à deo inspiratis, in
quibus uobis cursu temporis ualde se augente, spes
uitæ nō decrescentis posita est. Inter scripturas illæ
meum testimonium, Sermone interprete tuba immor-
tali ebuccinant, & cum scripturas uocibus prædi-
tas condidiceritis, uoluntarij ad me contendere non
festinatis. Honorem ab hominibus non accipio, sed
uos animis prorsus omni pio affectu uacuis existere
cognoui, neque patris & cœlestis & omnia nutu re-
nutuque suo moderantis amatores asseruatis. Ego
nominis patrij buccinator, mundo illuxi, & deum
me non suscipitis, & non patri fidem arrogatis.
Quòd si alius quispiam uir spurius, falsi nominis as-
sertor, deo aduersus uenerit, tunc illum inimi-
cum impostorē è uestigio stupore correpti, placide

NONNI PARAPHRASIS

excipitis, Vt quis dicere possit, germanum & legitimum recusarunt, spurium uero & illegitimum uobis obuersatum susceperunt: quomodo uero me, quomodo filium sermonem dei honore cumulare potestis, cum alius ab alio gloriam accipiat? Neque cogitatis, ut honor solius omnium rerum parentis dei uobis perspectus sit, reuera incassum speratis me apertis labiis uestri accusatricibus rabiem uestram coram patre meo exclamaturum esse. Vos in scripturis accusator alius accusat Moses ille legifer, primus ille qui de nobis famam distulit, in quo solo uestra spes diuina posita est. Si enim illius stabilem sermonem in aures firmas reposuistis, & in me fiducia defixa, mihi credite. De me enim uir ille diuinus, ueri studiosus scripsit, quod si illius scriptis, quae quidem deus mundo communicauit, fidem non adhibetis, qui nam magis nulla adhibita persuadendi facultate, uocem oris nostri in nulla scripta relatam, audientes susceperitis?

CAP. VI.

Dixit Iesus, & deinde trans mare Tiberiadis, naue multa transtra habente, aqua obtutui obuersantem traiciens, terram quae in propinquo erat, subibat. At populi uidentes miracula, quae quidem diuino sermone edebat, nimirum corpus uirorum adflctorum graui modo oppressum, a morbo uindicans, ad eum contendebant. Et Christus uiam soli fastigiosi iuxta solitarij ingressus, montem cacuminosum conscen-